

[Rytter.]

Modstander af Dødsstraf og var derfor med til her i Rigsdagen at afskaffe Dødsstraffen. Min Betragtning var den, at den ikke var nødvendig, og at der kunde ske Fejltagelser, som, hvis de skete, var uoprettelige. Heroverfor blev det hævdet, at Fejltagelse er udelukket, naar der foreligger Tilstaaelse. Men det er et Standpunkt, man ikke kan opretholde, thi hvis der krævedes Tilstaaelse for Idømmelse af Dødsstraf, var der overhovedet ingen, der vilde tilstaa; for hvis man tilstod, blev man dømt til Døden, og hvis man nægtede, kunde man gaa fri. Det Standpunkt var altsaa uholdbart, og da der kunde ske Fejltagelser, og da Dødsstraffen ikke var nødvendig, var jeg en Modstander af den. Forholdene har nu vist, at vi saa forkert. Der kan komme Situationer, hvor Dødsstraf er nødvendig, og følgelig maa vi have Dødsstraffen, og følgelig ser jeg heller ikke nogen Grund til ikke at indføre Dødsstraf her, selv om det er med tilbagevirkende Kraft — ud fra det Synspunkt, at naar Samfundet har den behov, saa maa Samfundet kunne anvende den. Der foreslaas jo — og det kan jeg fuldt ud gaa ind paa —, at den kun skal anvendes i de allervorste Tilfælde, og saa maa Dommerne og Doms mændene og i sidste Instans Justitsministeren afgøre, om Dødsstraffen skal eksekveres eller ikke; det bliver et Spørgsmaal om Benaadning. Der er efter min Mening ingen Fare ved at indføre Dødsstraffen her; hvordan vi saa, naar denne Tid er forbi, vil stille os over for Dødsstraffen som almindelig Regel, skal vi ikke tage Stilling til i Dag; det vil bero paa, hvordan Forholdene udvikler sig.

Det tredie Hovedpunkt i Straffelovsforslaget er det, at der foreskrives en Minimumsstraf af 4 Aars Fængsel. Her maa man nu passe paa, for hvis man tænker sig, at den gældende Straffelov har et Minimum af 3 Aar for en eller anden Forbrydelse, saa bliver Minimum efter Lovforslaget 6 Aar, thi Straffen skal efter dette være den dobbelte. 4 Aar er altsaa Minimum, men samtidig med at Tiltalte faar denne Straf, skal han efter § 6 miste sine borgerlige Rettigheder, og denne Regel er udpenslet i de mindste Detailler. Enhver, der falder ind under denne Lov, skal altsaa idømmes mindst 4 Aars Fængsel — bortset fra, at der undtages vis kan ske Nedsættelse —, tilligemed at han ifølge § 6 skal miste de og de borgerlige Rettigheder. Den højtærede Justitsminister anser dette for en stærk Skærpelse af Loven. Jeg er bange for, at det vil komme til at virke som en

Mildnelse, idet Statsadvokaten i mange Tilfælde — i alt Fald hvis han allerede har set nogle Domstolsafgørelser — vil sige: den paagældende er ikke straffskyldig til 4 Aar plus alle de Retsfølger, der staar nævnt i § 6, derfor maa jeg lade være med at aktionere. Dertil vil Justitsministeren sige, og selvfølgelig med Rette: ja, men Manden kan saa straffes efter den borgerlige Straffelov. Men det er efter mit Skøn ikke tilstrækkeligt, thi her maa man huske paa, at den borgerlige Straffelov og denne Lov er saa forfærdelig forskellige. Lad os tænke os en Forbrydelse, der ifølge den almindelige Straffelov kan medføre Straf af Bøde eller Hæfte; hvis den skal bringes ind under denne Lov, bliver Minimum pludselig sat op til 4 Aars Fængsel. Jeg er bange for, at det Forhold vil komme til at virke formildende. Jeg ved, at Justitsministeren tilsigter en Skærpelse, og jeg vil ønske, at Justitsministeren maa faa Ret, men jeg er bange for, at han ikke faar det.

Jeg nævnte § 6, der omhandler de Følger, som skal indtræffe sammen med de Følger, der nævnes i § 4. Jeg frygter, at Reglerne i § 6 er for udpenslede. Man maa nemlig huske paa, at alt dette skal fradømmes Tiltalte; var det saaledes, at Domstolene kunde idømme det, var jeg ikke bange, men Fradømmelsen skal finde Sted. Og saa maa man huske paa, at den sædvanlige Adgang til at mildne Dommen ved en eventuel Benaadning er afskaaret her. Man berøver altsaa Kongen, for saa vidt dette Omraade angaar, hans ellers gældende Ret til Benaadning efter Justitsministerens Indstilling. Jeg synes ogsaa, Paragraffen er noget vel kategorisk, f. Eks. staar der: „Ret til at virke som Præst for noget Trossamfund eller til at udøve Undervisningsvirksomhed af nogen Art.“ Naar disse Folk kommer ud af Anstalten, skulde de dog helst kunne leve, men det bliver meget vanskeligt for dem, de bliver berøvet alle Eksistensmuligheder. Som Hovedregel har jeg ikke noget imod Undervisningsforbudet, men lad os f. Eks. tænke os en særlig engelskkyndig Mand, som er blevet straffet efter denne Lov. Skal han saa virkelig ikke, naar han kommer ud, have Lov til at undervise to af Landstingets Medlemmer i Engelsk? Det har han imidlertid ikke Lov til, enhver Undervisning er forbudt. Eller lad os tænke os, at han kunde leve ved at lære et Par Børn A. B. C. Skulde han ikke have Lov til det? Nej, der staar her, at enhver Undervisning er forbudt. Jeg forstaar godt, hvordan Bestemmelsen er kommet ind. Den er efter min Mening kommet